

Írta: Vaiangina Sikahema elder
a Hetvenektől

Ötéves koromban a családom Tongából Új-Zélandra utazott, hogy egymáshoz pecsételjenek minket a templomban. Először elhajóztunk Tongáról a Fidzsi-szigetekre. A velünk utazó egyháztagok egész úton énekeltek. Vihar tört ki. A hullámok nagyobbak voltak a hajónál, amelyen utaztunk. A vihar felerősödésével egyre hangosabban énekelünk. Végül elült a vihar.

Amikor biztonságban odaértünk a Fidzsi-szigetekre, busszal kellett kimennünk a repülőtérre. Aztán felszálltunk egy Új-Zélandra tartó gépre.

Miután a gép leszállt Új-Zélandon, egy másik, kétórás buszút várt ránk. Hűvös reggel volt, alacsonyan lévő felhőkkel. A buszon mindenki beszélgetett. Zajos volt! Aztán megpillantottuk a templomot, és hirtelen teljes csend

lett a buszon. Mindenki odasietett a busznak arra az oldalára, hogy lássa. Azt hittem, hogy mindjárt felborul a busz!

Apa felemelt a busz ablakához, hogy jól láthassam a templomot. Úgy tűnt, mintha felhőkön lebegne a templom. Mennyei látvány volt.

Bár ez sok évvel ezelőtt történt, még ma is érzem ugyanazt a különleges lelkületet. Tudtuk, hogy Isten házáat látjuk. Korábban csak képeken láttuk. El voltunk ámulva. Emlékszem, hogy felmerült bennem: *Ott van Isten?* Aztán éppen olyan gyorsan eszembe jutott, hogy *ez Isten háza. Természetesen ott van!* Lehet, hogy nem látjuk Őt a templomban, de tudjuk, hogy érezhetjük ott a Lelkét. ●

Egy Richard Romney-val tartott interjú alapján.

Ott van Isten?

**Temp-
lomi
út**

Kövessz az útvesztőt, hogy segíts a családnak eljutni a templomhoz!